

Modangrebet ved Arras - Et oplæg til krigsspil

Indledning

Verdenshistorien blev faktisk ændret, da vi gennemførte det allierede modangreb ved Arras i maj 1940, som et krigsspil med enkelte faktorer lidt mere på de allieredes side end i virkeligheden.

Grundlag, styrkeliste og kort kan ses [her](#).

Operationsplaner

Spillet startede med grundige stabsmøder på begge sider. På *allieret side* valgte regimentschefen en klassisk defensiv opstilling af sine styrker. I. Bataljon med de lette anti tank kanoner placeret med tyngde i Bailleul og de to højdedrag nord og syd for byen. II. Bataljon og artilleribataljonen besatte St. Pol og lå med tyngden på bakken syd for St. Pol. Antiluftskytset blev også lagt i Bailleul. Til det sidste var der diskussion om placering af kampvognskompagniet (en Char B1 og en FT 17) - tilbage som reserve eller fremme i front? Det endte med at blive i front på højdedraget nord for Bailleul, hvilket skulle vise sig at være en heldig disposition. Placering af de britiske styrker i Arras gav nogenlunde sig selv. Det afgørende var 25 pdr. batteriet, som blev lagt i det sydøstlige hjørne af byen - igen en heldig disposition. Snydebrikker fungerede fint som "Tordenskjolds soldater" i byen og gav indtryk af en noget stærkere styrke end det enlige ingeniørkompagni, som faktisk var til rådighed.

Retning og udgangsstilling for de selve de to modangreb fra henholdsvis nord og syd var givet i grundlaget og her drejede det sig derfor alene om den taktiske føring, når de to styrker nåede frem.

På *tysk side* valgte Rommel og hans stab en klassisk offensiv plan. Hele Panzer bataljonen og den motoriserede infanteribataljon blev koncentreret på højre flanke for med denne stålneve at slå hul i den franske frontlinie og dermed løse opgaven med at bryde igennem ud mod Atlanterhavet. På venstre flanke skulle opklaringsbataljonens panservogne gennemføre et skinangreb, medens MC-bataljonen med støtte af opklaringsbataljonens tunge kompagni skulle erobre Arras. Hovedkvarteret var placeret på højdedraget sydvest for Arras (højde 75) sammen med Luftwaffe forbindelses-officeren. Flankesikring mod syd og nord bag de tyske linier blev ikke anset for nødvendigt.

Kampen

Slagets startede med, at det tyske MC-opklaringskompagni opdelt i patruljer gennemførte en meget aggressiv og effektiv rekognoscering langt ind i de franske linier. De allierede var til gengæld heldige og opdagede i første træk hele den tyske stab, som stod på toppen af højde 75. Til gengæld ærgrede franskmændene sig over ikke, at de ikke havde fulgt den britiske brigadeforslag om at lade artilleriet gennemføre en blindskydning mod højde 75.

Derefter indledte tyskerne deres klassiske Blitzkrieg-angreb på højre flanke med hele panzerbataljonen støttet af Luftwaffe. Angrebet mødte dog overraskende stærk modstand fra den enlige franske Char B1 og et infanterikompani. Det var derfor ikke kommet til noget afgørende gennembrud, da den britiske kampvognsbataljon rykkede frem mod Arras fra nord. Rommel sendte et panserkompagni tilbage, som sammen med belejringsstyrken kunne neutralisere englænderne. Men så stivnede smilene i den tyske stab, da det glørværdige franske kavaleri stødte frem fra syd direkte ind i Rommels hovedkvarter, som blev spredt for alle vinde. Tyskerne gjorde et sidste desperat forsøg på at rette situationen op med et flyangreb, men da det mislykkedes at påkalde flyene, erkendte Rommel og hans stab at slaget var tabt.

Inspiration til grundlaget

Inspiration til grundlaget var først og fremmest følgende bøger:

May, Ernest R. *Strange Victory - Hitlers conquest of France*.

Bogen kan varmt anbefales. Den giver en meget sober og veldokumenteret analyse af felttoget i Frankrig, som punkterer adskillige sejlivede myter. Forfatteren argumenterer overbevisende for, at de allierede styrker var de tyske overlegne i både antal og - nok mere overraskende - også i kvalitet. Hovedparten af de franske soldater var ikke mere pacifistiske eller krigstrætte end de tyske. Ernest May anser heller ikke Maginotlinien for så forældet og spild af ressourcer, som eftertiden ellers har ment. Når de allierede alligevel taber så hurtigt og afgørende, tilskriver han det den overraskende tyske felttogsplan, som betød, at de bedste tyske styrker kom til at møde de dårligste franske på det afgørende punkt.

Ellis, L.F. *The war in France and Flanders 1939-40*.

Som altid er den officielle britiske militær historie meget sober og læseværdig. Selvom det er et officielt dokument er det jo også en lærebog, som indgår i undervisningen på Sandhurst og Staff College. Derfor lægges der ikke skjul på egne fejltagelser. For krigsspillere er det interessant at læse de relativt detaljerede skildringer af operationer på taktisk niveau, samtidig med at det strategiske overblik fastholdes.

Scheibert, Horst: *Die Gespensterdivision: Eine deutsche Panzer-division (7) im Zweiten Weltkrieg*.

En traditionel tysk afdelingshistorie med udmærkede førstehåndsberetninger fra de træfninger, som divisionen deltog i.

Det skal også nævnes, at Alan Shepperd i Ospreys "*Campaign Series*" har skrevet en kortere gennemgang af felttoget i France 1940, som giver en hurtig introduktion med mange illustrationer og kort.

Michael Zilmer-Johns